

ΤΟ ΝΕΟ ΟΧΗΜΑ ΠΟΥ ΗΘΕΛΕ ΣΤΡΩΣΙΜΟ

Η ΑΝΤΙΦΑΣΙΣΤΙΚΗ ΣΥΝΕΛΕΥΣΗ ΑΥΤΟΝΟΜΕ ΑΝΤΙΦΑ, 2009-2012 (ΕΙΚΟΣΙ ΧΡΟΝΙΑ ΑΥΤΟΝΟΜΙΑ, ΜΕΡΟΣ ΣΤ΄)

Νοέμβριος 2009. Ορισμένοι αυτόνομοι είχαν σταδιακά αποφασίσει να αναμετρηθούν με την άτυπη ιεραρχία, με τον μοναδικό εφικτό τρόπο: αναλαμβάνοντας τις εργασίες που προηγουμένως είχαν αναθέσει σε άλλους. Βρισκόμενοι υπό συναισθηματική πίεση και αντιμετωπίζοντας μια ιστορική συγκυρία άνευ προηγουμένου, είχαν υποστηρίξει... περίπου ότι ο αντιφασισμός ήταν η βασική αντίθεση στο καπιταλιστικό έθνος κράτος. Κατόπιν, και πολύ σβέλτα, είχαν διαλύσει την Ομοσπονδία Αυτόνομων Ομάδων – Federa(c)tion και τους antifa πυρήνες στους οποίους συμμετείχαν. Στη θέση τους είχαν συστήσει μια συνέλευση με την ονομασία Autonome Antifa. Και διακήρυτταν αναμεταξύ τους ότι επρόκειτο για μία «συνέλευση ατόμων».

Η απόφαση φαινόταν πολύ φυσική· λογικό επακόλουθο των προηγούμενων εμπειριών οργανωτικής δυσλειτουργίας, αλλά και των αναγκών συσπείρωσης που προέκυπταν από τη διάσπαση των αυτόνομων. Στην πραγματικότητα ήταν εντελώς ανατρεπτική· είχαμε καταργήσει αυτό που προηγουμένως αποκαλούσαμε «αυτονομία των ομάδων» και «ομάδα οργανωτικό κύτταρο». Άσε που ήταν και εντελώς απόκοσμη – πού ματαξανακούστηκε οι Αυτόνομοι να επικαλούνται τα «άτομα»!

Όντως. Αν η συνέλευση Autonome Antifa άρχιζε και τελείωνε σε αυτό το «συνέλευση ατόμων», δεν θα την είχε βγάλει ούτε έξι μήνες. Σε αυτό το κεφάλαιο θα εξηγήσουμε αυτό το λεπτό σημείο: την πραγματική οργανωτική καινοτομία των ετών που ακολούθησαν το 2009 και τα αποτελέσματά της.

1. Ένα νέο οργανωτικό μοντέλο – που σιγά μην ήταν «συνέλευση ατόμων»!

Ας θυμίσουμε τον κατάλογο των αυτόνομων που τον Νοέμβριο του 2009 τράβηξαν τη διάσπαση με τους υπόλοιπους. Ήταν (α) η συντριπτική πλειοψηφία των μελών antifa πυρήνων, (β) η συντριπτική πλειοψηφία των μελών γυναικείων ομάδων, (γ) η ομάδα εκδόσεων της Λέσχης Κατασκόπων του 21ου αιώνα, (δ) η συντακτική ομάδα του περιοδικού που κρατάτε στα χέρια σας (η οποία είχε ήδη μετονομαστεί σε antifa scripta) (ε) η μισή συντακτική ομάδα του περιοδικού Αυτο/ και (στ) ό,τι είχε απομείνει από την Ομοσπονδία Αυτόνομων Ομάδων – Federa(c)tion, δηλαδή οι αυτόνομες ομάδες Σαχ, Μηδέν Άπειρο και No Woman's Land.

Έχουμε παραθέσει αυτό τον κατάλογο δυο φορές ως τώρα, πάντα με την υποσημείωση ότι ήταν «αλληλοεπικαλυπτόμενος»: πράγματι υπήρχαν σύντροφοι και συντρόφισσες που συμμετείχαν σε δύο και τρεις ομαδοποιήσεις. Υπάρχει όμως και κάτι που παραλείψαμε: μπορεί οι antifa πυρήνες, όπως υπήρχαν το 2009, να είχαν διαλυθεί, η Ομοσπονδία Αυτόνομων Ομάδων επίσης... αλλά αυτό δεν σήμαινε ότι είχαμε εγκαταλείψει κάθε ιδέα περί ομάδων! Πράγματι, οι τρεις πρώην ομάδες της Federa(c)tion παρέμειναν σε λειτουργία. Το ίδιο και η ομάδα antifa scripta. Τα μέλη αυτών των ομάδων ήταν που συμμετείχαν, μαζί με άλλους, στη συνέλευση Autonome Antifa· «ως άτομα».

Οπότε... σιγά μην ήταν «συνέλευση ατόμων»! Οι Autonome Antifa ήταν μια συνέλευση αυτόνομων που έστηναν αυτόνομες ομάδες επί χρόνια και συνέχιζαν να συμμετέχουν σε τέτοιες ομάδες παράλληλα με τη συνέλευση. Τέτοια «άτομα» συναντιούνταν δύο και τρεις φορές την εβδομάδα σε διάφορους συνδυασμούς, ορισμένες φορές για πάνω από δέκα χρόνια – και κουβαλούσαν τις συλλογικές μνήμες των προηγούμενων οργανωτικών προσπαθειών. Συγκεκριμένα:

Κουβαλούσαμε την εμπειρία της σχέσης μεταξύ των αυτόνομων ομάδων

και των antifa πυρήνων. Επί χρόνια τέτοιες ομάδες αυτοδιαλύονταν κάθε εβδομάδα ώστε τα μέλη τους να συμμετέχουν σε επιμέρους πυρήνες. Στο τέλος η διαδικασία φαινόταν φυσική σε όλους.

Κουβαλούσαμε την εμπειρία της Λέσχης Κατασκόπων του 21ου αιώνα και των γυναικείων ομάδων. Εκεί είχαμε μάθει να αντιλαμβανόμαστε την «αυτοοργάνωση» ως οργάνωση της εργασίας και να εννοούμε την αναμέτρηση με την άτυπη ιεραρχία ως ζήτημα ατομικής και συλλογικής αυτοβελτίωσης. Επίσης είχαμε μάθει ότι όποιος στήνει οργανωτικές δομές με βάση συγκεκριμένες εργασίες και πολιτικές κατευθύνσεις και όχι προσωπικές σχέσεις, μπορεί να επιδείξει ανεπανάληπτη παραγωγικότητα και διεισδυτικότητα.

Κουβαλούσαμε την εμπειρία των antifa πυρήνων και των Caballeros. Εκεί είχαμε ανακαλύψει τις μεθόδους που στα προηγούμενα περιγράψαμε ως «γνώση από τα κάτω». Είχαμε αντιληφθεί τη δράση στο δρόμο ως «πόληση» και προσπάθεια «οργάνωσης των δικών μας». Είχαμε αντιμετωπίσει το θέμα που εδώ ονομάζουμε «σχέση με την αριστερά» και ορισμένους τρόπους για να ανταπεξέλθουμε.

Κουβαλούσαμε την εμπειρία των περιοδικών και των εκδόσεων της αυτονομίας. Είχαμε καταλήξει ότι οι νέες ιδέες που ήδη διάφοροι αντέγραφαν μετά μανίας από τις «Ανοιχτές Συνελεύσεις» των Μητροπολιτικών Συμβουλίων και μετά, δεν ήταν ατομικό προϊόν – εκκρίνονταν όπως ο ιδρώτας από τη λειτουργία ενός ευρύτερου σώματος και δεν θα υπήρχαν δίχως αυτό. Αυτή η νοοτροπία έκανε θαύματα όσον αφορά τους εγωισμούς. Και προφανώς διέφερε από τις προηγούμενες εκδοτικές προσπάθειες της Αυτονομίας όπως η μέρα με τη νύχτα: πολύ ομαλά, αποφασίσαμε ότι η συνέλευση, μεταξύ άλλων, περιλαμβάνει και τα μέλη μιας «εκδοτικής ομάδας», και ότι αυτή η ομάδα θα είναι ανοικτή στα μέλη της συνέλευσης. Έκτοτε η ομάδα antifa scripta λειτουργεί ως υποδομή συγκρότησης, ως σταθερή παρακολούθηση της επικαιρότητας, και ως εκπαιδευτική διαδικασία. Δοκιμάστε το με άλλο τρόπο... και θα δείτε τι θα πάθετε!

Κουβαλούσαμε την εμπειρία των «αυτόνομων πολιτικών ομάδων» και της ομοσπονδίας τους. Διαισθανόμασταν την διπλή φύση της «αυτόνομης ομάδας»: πεδίο συλλογικής αυτοβελτίωσης – αλλά και αυτοτροφοδοτούμενου βαλτώματος. Είχαμε άλλωστε επιτελέσει αυτοπροσώπως τις σχετικές δυσλειτουργίες: κομματικός πατριωτισμός, κρυψίνιοι, έλλειψη πρωτοβουλίας, αδυναμία αυτοκριτικής.

Τέλος κουβαλούσαμε την εμπειρία της διάσπασης των αυτόνομων. Είχαμε δοκιμάσει να αναμετρηθούμε με την άτυπη ιεραρχία και είχαμε υποστεί τις συνέπειες της ύπαρξης πολλαπλών τόπων λήψης αποφάσεων με τον σκληρότερο τρόπο.

Οπότε Autonome Antifa: ένα υβριδικό σχήμα που μπόρεσε να υπάρξει μόνο λόγω αυτών των προηγούμενων εμπειριών. Μια συνέλευση ατόμων – ή ακριβέστερα μια συνέλευση μελών ομάδων. Ομάδων ενός νέου είδους, που συνίσταντο βάσει έργου, που μπορούσαν να αυτοδιαλύονται την Κυριακή και να ανασυστήνονται τη Δευτέρα σαν να μην τρέχει τίποτα.

Ταυτόχρονα: μια έμπρακτη αυτοκριτική των «αυτόνομων ομάδων» όπως υπήρχαν πριν από το 2009 – μια προσπάθεια να απαλλαγούμε από τα κουσούρια τους και να διατηρήσουμε τα οφέλη τους. Και όντως: ο κομματικός πατριωτισμός, η κρυψίνιοι, η έλλειψη αυτοκριτικής, οι ψευδαισθήσεις μεγαλείου, ακόμη και αν συνέχιζαν να υφίστανται, εκφράζονταν πολύ δυσκολότερα σε ένα περιβάλλον αυτοοργάνωσης που βασιζόταν στη διαρκή τριβή των μελών και όχι στην «αυτόνομη έκφραση των ομάδων». Και

αντιστρόφως, η δημιουργική συνεισφορά του έργου των ομάδων για τους σκοπούς της συνέλευσης προέκυπτε πολύ φυσικότερα.

Το νέο οργανωτικό σχήμα είχε προκύψει... τόσο «φυσικά» (και τόσο χειροτεχνικά), που μας χρειάστηκαν κάπου πέντε χρόνια για να το αντιληφθούμε και να μπορέσουμε να το περιγράψουμε, ακόμη και αναμεταξύ μας. Νομίζουμε άλλωστε ότι η περιγραφή που μόλις διαβάσατε είναι η πληρέστερη που έχει υπάρξει γραπτώς. Κι όμως: όσο εμείς δεν το κατανοούσαμε πλήρως, τόσο εκείνο δοκιμαζόταν στην πράξη. Γιατί, άμεσα και σκληρά, χρειάστηκε να αντιμετωπίσουμε όλα τα ζητήματα που ανέκαθεν αντιμετώπιζαν οι αυτόνομοι: τη συλλογική κατανόηση του καπιταλιστικού κόσμου, τη σχέση με την αριστερά και την αναμέτρηση με την άτυπη ιεραρχία.

Η διαδικασία μας έκανε καλύτερους.

Γιατί, ξέρετε, το όχημα ήταν ολοκαίνουργιο – πάει να πει ότι χρειαζόταν στρώσιμο.

2. Το στρώσιμο - ή πώς αντιμετωπίσαμε όλα μας τα ζητήματα μαζί και ζήσαμε για να το αφηγηθούμε, 2010-2012

Εν τω μεταξύ βέβαια, η ιστορία της χώρας τραβούσε την ανηφόρα. Ένας κατάλογος των σημαντικότερων περιπετειών μας εντός μόλις τριών ετών, ίσως βοηθήσει να πιάσετε το κλίμα. Ορίστε: (α) Η δολοφονία του Νικολά Τόντι (2/2010). Τον Φλεβάρη του 2010, μπάτσκι δολοφόνησαν έναν περαστικό Αλβανό υδραυλικό στον Βύρωνα. Χρειάστηκε να μάθουμε τι είναι η αστυνομία. (β) Η ελληνική χρεοκοπία (4/2010). Τον Απρίλιο του 2010, ο Έλληνας Πρωθυπουργός ανακοίνωσε την χρεοκοπία του ελληνικού κράτους - από το ακριτικό Καστελόριζο. Χρειάστηκε να αντιληφθούμε τη σχέση καπιταλιστικής οικονομίας και εξωτερικής πολιτικής. (γ) Οι 300 απεργοί πείνας (1/2011). Τον Ιανουάριο του 2011, 300 μετανάστες από την Κρήτη ήρθαν στην Αθήνα με καράβι και ξεκίνησαν απεργία πείνας με αίτημα τη νομιμοποίησή τους. Χρειάστηκε να μάθουμε τι είναι η αλληλεγγύη στους μετανάστες. (δ) Το πογκρόμ στον Άγιο Παντελεήμονα (5/2011). Τον Μάιο του 2011, ένας Έλληνας κάτοικος Αγίου Παντελεήμονα δολοφονήθηκε - οι μπάτσκι είπαν από Αφγανούς μετανάστες. Ακολούθησε πογκρόμ δύο εβδομάδων εναντίον των μεταναστών της περιοχής από μπάτσους και φασίστες. Χρειάστηκε να μάθουμε τι είναι οι φασίστες. (ε) Οι αγανακτισμένοι (6/2011). Τον Ιούνιο του 2011 το πογκρόμ έλαβε τέλος, ώστε οι φασίστες και οι αριστεροί να συμμετάσχουν σε αυτό που είναι σήμερα γνωστό ως «το κίνημα των αγανακτισμένων του Συντάγματος». Χρειάστηκε να μάθουμε τι είναι η αριστερά. (στ) Η άνοδος της Χρυσής Αυγής (6/2012). Το Καλοκαίρι του 2012, η έως τότε αμελητέα φασιστική οργάνωση Χρυσή Αυγή μετατράπηκε σε... κόμμα εξουσίας. Χρειάστηκε να μάθουμε τι είναι το κράτος. (ζ) Το πέσιμο στην Καλλιθέα (7/2013). Τον Ιούλιο του 2013, γίναμε... μία από τις αυτοοργανωμένες δομές που έφαγε κανονισμένο πέσιμο από φασίστες. Χρειαστήκαμε όλες τις γνώσεις μας μαζί.

Όπως τα είπαμε δηλαδή: στα τρία χρόνια που ακολούθησαν την εμφάνιση του νέου οργανωτικού, χρειάστηκε να αντιμετωπίσουμε όλα τα ζητήματα που αντιμετώπιζαν οι αυτόνομοι από γεννησιμιού τους.

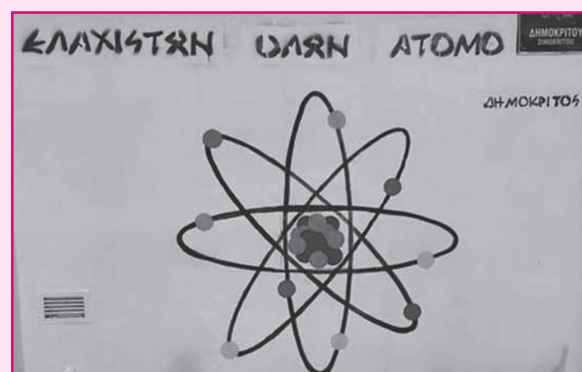
Και τώρα θα σας πούμε τι καταλάβαμε από τη διαδικασία.

2.1.: Η συλλογική κατανόηση του καπιταλιστικού κόσμου

Η βασική γραπτή προίκα της συνέλευσης Autonome Antifa ήταν, όπως είδαμε, η μπροσούρα με τίτλο Σχεδόν Αόρατοι. Εκεί περιγράφαμε την κρατική στρατηγική που ονομάζουμε «παρανομοποίηση της μετανάστευσης». Ο στρατηγικός στόχος ήταν να εννοήσουμε αυτό που ονομάζουμε antifa ως αντικαπιταλιστική πρακτική στρατηγικής σημασίας.

Το έργο συνεχίστηκε με τη μπροσούρα Ο Φασισμός χωρίς Σβάστικα, που εκδόθηκε ακριβώς ένα έτος αργότερα, τον Νοέμβριο του 2010. Ο παράδοξος τίτλος είχε διπλό νόημα. Πρώτα υποστηρίζαμε ότι ο φασισμός, δηλαδή τα ιστορικά επεισόδια των δεκαετιών του '30 και του '40, γίνονταν πολύ καλύτερα κατανοητά αν αφαιρούσαμε τις σβάστικες και εστιάζαμε στις κρατικές πολιτικές, όπως αυτές εκπορεύονταν από όλα τα κράτη που ενεπλάκησαν στον Δεύτερο Παγκόσμιο Πόλεμο. Έπειτα χρησιμοποιούσαμε τα συμπεράσματα για να μιλήσουμε για το παρόν: όποιος αναζητά τον σημερινό φασισμό, καλά θα κάνει να πάψει να κοιτάζει τις σβάστικες και να στρέψει το βλέμμα του στις κρατικές πολιτικές.

ΤΑ ΠΡΑΓΜΑΤΙΚΑ ΑΤΟΜΑ ΚΑΙ ΤΟ ΕΠΕΙΣΟΔΙΟ ΧΑΜΠΕΡΜΑΣ

Γκραφίτι σε λύκειο της Ξάνθης (γράψαμε «άτομο» στο google)

Η περίοδος από το 2009 έως το 2013 ήταν ο καιρός των ατόμων. Πράγματι, όχι μόνο στον α/α χώρο, αλλά σε ολόκληρη την ελληνική κοινωνία, κάθε λογής ατομικότητες... αφυπνίζονταν. Τα inbox των αντιεξουσιαστικών ομάδων γέμιζαν με μηνύματα τέτοιων ατόμων: «είδα την αφίσα σας, συμφωνώ πάρα πολύ, θέλω να συναντηθούμε, πάρτε και το κινητό μου». Γρήγορα αρχίσαμε να αποκτούμε νέα μέλη.

Όμως, η πραγματική πηγή της αφύπνισης των ατόμων ήταν ότι εν τω μέσω της κρίσης, μυριάδες μικροαστοί ένιωθαν βαθύτατα προδομένοι. Διότι πολύ δυσκολεύονταν να δεχτούν ότι, εφόσον το κράτος είναι πατέρας, θα σου ρίξει και τις σφαλιάρες σου και θα 'ναι για το καλό σου. Οπότε, αυτό που καταλαβαίναμε ως ελπιδοφόρο, ήταν στην πραγματικότητα το προμήνυμα των «Αγανακτισμένων του Συντάγματος».

Η αντιφασιστική συνέλευση Autonome Antifa γρήγορα έφτασε να περιλαμβάνει μπόλικά τέτοια άτομα. Όλοι κουβαλούσαν μαζί τους τα μαγκάζια των προηγούμενων επιλογών τους. Ξέρετε εσείς: οι ανθρωπιστικές ευαισθησίες του αριστερού, η τάχα βαθιά συγκρότηση του αναρχικού, ο ξερολισμός του Έλληνα μικροαστού, και ό,τι καταλάβαινε ο καθένας από το «Δεκέμβρη που συνεχιζόταν».

Όπως είπαμε όμως, αν ήμασταν «συνέλευση ατόμων», δεν θα είχαμε βγάλει ούτε έξι μήνες. Οπότε... ακολούθησε ταχύρρυθμη απο-ατομοποίηση. Αναμεταξύ μας έχουμε μάθει να θυμόμαστε τις σχετικές διαδικασίες σαν «το επεισόδιο Χάμπερμας»: γνωρίζοντας ότι το πρώτο και βασικό είναι η συγκρότηση μιας συλλογικής γνώμης, προτείναμε ότι η συνέλευση Autonome Antifa έπρεπε να διαβάσει συλλογικά το βιβλίο του Μπενζαμέν Κοριά Ο εργάτης και το χρονόμετρο. Και ένα από τα νέα μας άτομα, υποπετυδύμενο ότι αυτούνος ο Κοριά ίσως να οδηγούσε σε παράξενα μονοπάτια, αντιπρότεινε να διαβάσουμε... Γιούργκεν Χάμπερμας! Τελικά, όπως θα φαντάζεστε, διαβάσαμε πολύ προσεκτικά τον Κοριά - από Χάμπερμας ακόμη δε σκαμπάζουμε γρι - και το άτομο με τις ιδέες δεν ξέρουμε τι απέγινε.

Η πηγή της στροφής στις κρατικές πολιτικές ήταν διπλή: από τη μια η συνέχεια των διεθνών κρατικών στρατηγικών παρανομοποίησης της μετανάστευσης, όπως είχε περιγραφεί στις εκδόσεις Σχεδόν Αόρατοι και *Antifascist '77*, αναδείκνυε μια εκδοχή κρατικού φασισμού που επιτελούσαν δίχως σβάστικες ακολουθώντας τον πειραγμένο μαρξισμό του George Caffentzis, συνοψίζαμε το πράγμα ως «διαδικασίες υποτίμησης της εργατικής δύναμης που φτάνουν έως την εξόντωση των εργατών». Από την άλλη, η συνέχεια των κρατικών σχεδίων πέρα από «πολιτειακές μεταβολές», αλλά και η κρατική προέλευση του «φασισμού» της δεκαετίας του '30, επαληθευόταν κάθε δύο μήνες από το εγχείρημα Σπουδές στο Γαλανόμαυρο. Εκεί, προσπαθώντας να καταθέσουμε μια ιστορία του ελληνικού φασισμού τεύχος το τεύχος, ανακαλύψαμε τον φασισμό των δεκαετιών του '30 και του '40 ως συνειδητό σχέδιο του ελληνικού κράτους - δηλαδή των τραπεζών και των υπουργείων. Τεκμηριώναμε τη γνώμη ότι το ελληνικό κράτος επιδεικνύει «συνέχεια που φτάνει έως και το επίπεδο των φυσικών προσώπων» χρησιμοποιώντας αυτό που η ελληνική ιστοριογραφία παρου-

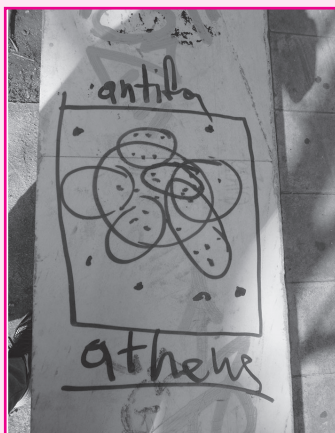
ΜΑΘΗΜΑ ΠΡΩΤΟ:

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΟΥ ΝΙΚΟΛΑ ΤΟΝΤΙ

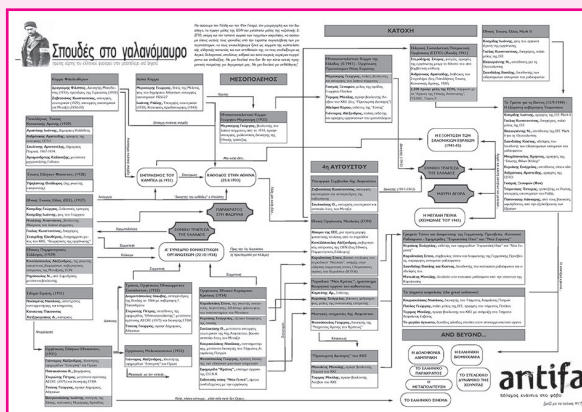
Τον Φλεβάρη του 2010, η συνέλευση Αυτοnome Αντίφα, που είχε τρεις μήνες ζωής και συζητούσε αν τελικά θα διαβάσει Κοριά ή μήπως Χάμπερμας... κινόμπε και κάτι δίκες στην καμπούρα. Κοίτα να δεις όμως που, όσο κι αν φαίνεται παράξενο, τα σκληρά μαθήματα του δρόμου, αντί να μας διαλύουν, μας έκαναν καλύτερους – μάλλον γιατί συνδυάζονταν με τα μαθήματα από τα βιβλία. Μπορείτε να θαυμάσετε τον συνδυασμό ξαναδιαβάζοντας το κείμενο απ' όπου προέρχεται αυτή η φωτογραφία: Antifa #32, Ιούλιος 2012. Χάρη σε αυτό το κείμενο, μπορούσαμε να καθουχάσουμε και την Πρόεδρο της δίκης, όταν επιτέλους έλαβε χώρα: «Μην ανησυχείτε κυρία Πρόεδρε, δεν θα σας πούμε την ιστορία του καπιταλισμού – για την ιστορία του Τόντι έχουμε έρθει».

ΣΧΗΜΑΤΑ

Αυτή είναι μια σχηματική αναπαράσταση του οργανωτικού μας σχήματος. Οι τελίτσες είναι τα άτομα και οι κύκλοι είναι οι ομάδες. Το σχήμα προέκυψε κάπου το 2013. Στόχος ήταν να μπορούμε να μεταδώσουμε στους καινούριους σε τι ακριβώς έχουν μπλέξει. Η πορεία των αυτόνομων μέχρι τη διάσπαση του 2009 μάς είχε διδάξει ότι πρέπει τα μέλη μιας οργάνωσης να μπορούν να περιγράψουν με ειλικρίνεια και σαφήνεια τον τρόπο με τον οποίο είναι οργανωμένα.

Ο ΕΛΛΗΝΙΚΟΣ ΦΑΣΙΣΜΟΣ ΣΤΟΝ ΜΕΣΟΠΟΛΕΜΟ

Αυτός είναι «χάρτης του ελληνικού φασισμού στον μεσοπόλεμο». Κυκλοφόρησε ένθετος στο τεύχος 17 του περιοδικού Antifa (Ιούνιος 2010). Στόχος ήταν να αναδειχθούν οι συνέχειες μεταξύ της «Β' ελληνικής δημοκρατίας», της «Δικτατορίας του Μεταξά» και των «Δωσιλογών» της κατοχής. Η ανακάλυψη είχε σημερινή χρήση. Είχαμε ανακαλύψει τη συνέχεια του ελληνικού κράτους δια μέσω της γερμανικής κατοχής. Άρα, σιγά μη μας έπειθε κανείς ότι οι Αγανακτισμένοι, ο Σύριζα και η Χρυσή Αυγή ήταν κάποιου είδους τομή!

σίαζε ως την κατ' εξοχήν «ιστορική τομή»: τη μετάβαση από τη «Β' Ελληνική Δημοκρατία» στη «Δικτατορία του Μεταξά» Η έκδοση του βιβλίου του Sergio Bologna, *Ναζισμός και εργατική τάξη*, τεκμηρίωσε περαιτέρω αυτές τις ιδέες: ένας αξιολύβιστος Ιταλός αυτόνομος αποδείκνυε ότι αυτό που ως τότε καταλαβαίναμε ως «κοινωνικό κράτος», μπορούσε κάλλιστα να είναι πηγή του «φασισμού χωρίς σβάστικα» δίχως να χάνει τη συνέχειά του. Μάλιστα, ότι ο φασισμός ως ψυχρή κρατική πολιτική μπορούσε να είναι πολύ πιο υλικός και επιδραστικός απ' ό,τι το σβασιτωμένο είδος.

Οι πολιτικές / πρακτικές όψεις αυτών των ανακαλύψεων έδειχναν... μάλλον αυτοκτονικές. Το μέλλον επεφύλασσε την άνοδο της Χρυσής Αυγής, δηλαδή ακριβώς ναζιστές με σβάστικες και απ' όλα. Κι όμως, η κατανόηση του καπιταλιστικού κόσμου που προτείναμε, ξεκινούσε από τη σβάστικα ως παρωπίδα: «σταματήστε να ψάχνετε σβάστικες – αναζητήστε κρατικές πολιτικές».

Οι νέες μας ανακαλύψεις δοκιμάστηκαν πολύ άμεσα, κατά τη διάρκεια του πογκρόμ του Αγίου Παντελεήμονα. Αυτό το ξεσασμένο επεισόδιο έλαβε χώρα τον Μάιο του 2011. Ξεκίνησε ως δολοφονία ενός Έλληνα, υποτίθεται από Αφγανούς μετανάστες, και συνέχισε ως δεκαπενθήμερο βίαιο και καθημερινό πογκρόμ στο κέντρο της Αθήνας. Τα τεκταινόμενα έγιναν κατ' αρχήν αντιληπτά ως «λαϊκή εξέγερση» μπροστά στο πανθομολογούμενο «πρόβλημα της μετανάστευσης». Και σίγουρα ως τεράστια σβάστικα που σκέπαζε τα πάντα: η συμμετοχή των ναζιστών ήταν εξόφθαλμη.

Αλλά η μεθοδολογία της «γνώσης από τα κάτω» μιλούσε διαφορετικά: οι αυτόνομοι που μετέβησαν επιτόπου βράδυ «για να δουν με τα μάτια τους», είδαν δεκαπέντε ναζιστές να βαράνε περαστικούς με αλυσίδες ποδηλάτου και τριάντα ματατζήδες να προσέχουν... μη και πάθει κάνας ναζιστής βαβά – από τα πέντε μέτρα. Εντόπισαν ναζιστές να εισβάλουν σε σπίτια μεταναστών, παρέα με την ομάδα ΔΙΑΣ. Μεταμφιέστηκαν σε ευαίσθητες περαστικές και παρενέβησαν σε νυχτερινό ξυλοδαρμό μετανάστη – και είδαν τους μπάτσους να καταφτάνουν άμεσα για να συλλάβουν... τον μετανάστη. Παρακολούθησαν ναζιστές που επέστρεφαν από τον Άγιο Παντελεήμονα... στα σπίτια τους στον Νέο Κόσμο. Είδαν τα ΜΑΤ να ανοίγουν τις γραμμές τους ώστε ναζιστές να πετάξουν μολότοφ σε αντιφασιστική διαδήλωση και κονόμψαν κάτι καρούμπαλα για τον κόπο τους.

Προφανώς το πογκρόμ δεν ήταν προϊόν «λαϊκής αγανάκτησης», αλλά οργανωμένο σχέδιο της ελληνικής αστυνομίας ή τμημάτων της. Η μεθοδολογία της καθημερινής παρακολούθησης των εφημερίδων εμπλούτισε αυτό το εμπειρικό συμπέρασμα. Δηλαδή: οι αυτοργόι του πογκρόμ παρουσιάζονταν ως «αγανακτισμένοι κάτοικοι», άντε και ως ναζιστές. Εμείς ανακαλύψαμε ότι ήταν υπάλληλοι της μαφίας της Συγγρού που δρούσαν σε συνεργασία με επίλεκτα μέλη του αστυνομικού τμήματος Αγίου Παντελεήμονα και της Ασφάλειας Αθηνών. Αυτή η συνεργασία μαφίας και αστυνομίας, όχι λόγω «διαφθοράς», αλλά για πολιτικούς σκοπούς, ήταν μια συγκλονιστική ανακάλυψη για τη φύση του κράτους εν έτει 2011. Τα γενικότερα πολιτικά συμπεράσματα ήταν ακόμη συγκλονιστικότερα: Το «πογκρόμ» δεν ήταν «λαϊκή αγανάκτηση», «ναζιστές» ή «Χρυσή Αυγή» – η εστίαση στη σβάστικα απέκρυπτε αντί να αποκαλύπτει. Και αυτό που αποκρυπτόταν ήταν μια οργανωμένη κρατική προσπάθεια πειθάρχησης των μεταναστών του Αγίου Παντελεήμονα (αυτό το καταλάβαμε άμεσα). Αλλά και μια κρατική οργανωμένη προσπάθεια ανάδειξης της Χρυσής Αυγής, δηλαδή της μαφίας, σε κόμμα εξουσίας – (αυτό δεν το είχαμε καταλάβει ακόμη).

Τέλος πάντων. Ακόμη και αν ήταν ελλιπή, τα συμπεράσματα ήταν εξαιρετικά παραγωγικά. Όπως θα δούμε αργότερα, μας οδήγησαν στην ανακάλυψη νέων πρακτικών και μας επέτρεψαν να ανασυστήσουμε τους διαλυμένους antifa πυρήνες εντός δύο ετών. Ακολούθησαν άλλες αναγκαίες ανακαλύψεις, που μόνο συνοπτικά χρειάζεται να αναφέρουμε εδώ. Η μία ήταν η ανακάλυψη των «διεθνών οικονομικών» και του εμπορικού πολέμου. Τότε μας προφύλαξε από την κρατική προπαγάνδα περί «κράτους νοικοκυριού» και τις εθνικοσοσιαλιστικές «καταγγελίες της διαφθοράς» – λίγα χρόνια αργότερα θα μας προφύλασσε από τον κόβιντ, μια ασθένεια που πρώτα απ' όλα βαρούσε στα μυαλά. Η άλλη ανακάλυψη ήταν η μέθοδος συστηματικής προσέγγισης των «διεθνών σχέσεων» που το 2015 συνοψίστηκε στη μπροσούρα με τίτλο Η Στρατηγική της Ανατολικής Μεσογείου. Δεν γνωρίζουμε άλλο κείμενο περί καπιταλισμού και πολέμου που να γράφτηκε από τόσο πολλούς, να διαβάστηκε τόσο πολύ και να υποστηρίχθηκε τόσο συλλογικά και τόσο συνειδητά από αντιεξουσιαστές.

Όπως θα παρατηρήσατε, σταματήσαμε να περιγράφουμε εκτενώς τις απόψεις που διαμορφώσαμε μεταξύ του 2009 και του 2013. Γιατί εκείνο που μας φαίνεται πιο ενδιαφέρον εδώ, είναι η σχέση μεταξύ του οργανωτικού σχήματος και των απόψεων. Δηλαδή: βρε για δεσ! το νέο οργανωτικό σχήμα μπορούσε να συνδυάζει νέα ιστορική γνώση, πειραγμένες μαρξιστικές θεωρίες και επιτόπια παρατήρηση για να κατανοεί συλλογικά ένα παρόν ιδιαίτερος περίπλοκο. Νομίζουμε πως το κατόρθωμα ήταν στενά συν-

κάθε Χριστούγεννα. Δεύτερον, το όλο πράγμα ερχόταν σε κάθετη αντίθεση με τα σχέδια του Υπουργείου Δημόσιας Τάξης. Ο Υπουργός ετοιμαζόταν να λανσάρει τις ομάδες ΔΙΑΣ και ΔΕΛΤΑ με όρους «αισθήματος ασφάλειας των πολιτών» – άρα εμείς, εκ των πραγμάτων, υποστηρίζαμε ότι ο Υπουργός ήταν ο ηθικός αυτουργός τουλάχιστον τριών φόνων – και είχαμε δίκιο.

Το αποτέλεσμα ήταν... απλά αποτρόπαιο. Εμφάνιση της ομάδας ΔΕΛΤΑ – επέλαση τεράστιων μπάσων καβάλα σε παπιά με πρόσχημα τα σπασμένα ΑΤΜ – ξύλο αλύπητο – τρέξιμο για χιλιόμετρα – 11 συλληφθέντες, εκ των οποίων οι 5 μέλη της συνέλευσης αυτονομie antifa – και πέντε χρόνια κυλιόμενες δίκες – αρχικά για κακουργήματα.

Όπως καταλαβαίνετε, χρειάστηκε σκληρή αυτοκριτική. Το ένα μέρος της αυτοκριτικής αφορούσε τις απόψεις. Η περιγραφή που παραπάνω σας σερβίραμε για... προφανή (ο Υπουργός είχε σχέδιο – το σχέδιο παρήγαγε δολοφονίες – εμείς πεταχθήκαμε στη μέση – αναδείξαμε την ηθική αυτουργία του Υπουργείου σε φόνους – και γι' αυτό οι μπάτσοι μας σέρνουν στα δικαστήρια) προέκυψε μετά το κάζο και ήταν η υπερασπιστική μας γραμμή στη δίκη. Η κατάσταση αυτής της γραμμής απαίτησε την αναμόρφωση των παλαιότερων απόψεων των αυτόνομων περί μηδενικής ανοχής, την

ενδελεχή εξέταση των πεπραγμένων των μπάσων και των δημόσιων τοποθετήσεων του Υπουργού τους, και την οργάνωση των συμπερασμάτων μας σε μία σύντομη και πειστική αφήγηση, κατάλληλη τόσο για προκήρυξη, όσο και για το εδώλιο του κατηγορουμένου.

Το άλλο τμήμα της αυτοκριτικής ήταν πολύ πιο άρρητο και μακρόχρονο – αφορούσε τις σχέσεις με την αριστερά. Είχαμε εμπλακεί στην υπόθεση με τους έως τότε συνήθεις όρους των αυτόνομων – ας τους περιγράψουμε συντόμως ως «οι σύντροφοι δεν έχουν καταλάβει – θα συνεισφέρουμε». Και για δεξ! Τελικά, εκείνοι που «δεν είχαν καταλάβει» ήμασταν εμείς! Πρώτον, δεν είχαμε καταλάβει τις διαδικασίες που είχαν οδηγήσει στη δολοφονία του Νικολά Τόντι, συνεπώς δεν καταλαβαίναμε την πολιτική σημασία της διαδήλωσης στην οποία συμμετείχαμε. Δεύτερον και σημαντικότερο, δεν καταλαβαίναμε τους λογαριασμούς των διοργανωτών. Αναλυτικότερα, παραβλέπαμε ότι ανάμεσα στους αριστερούς υπάρχουν άνθρωποι με κρατικές άκρες και φιλοδοξίες υπουργοποίησης. Και ότι αυτοί καταλαβαίνουν πολύ καλύτερα από εμάς τους κρατικούς λογαριασμούς – κι έκαναν και τους δικούς τους. Ας σημειωθεί, με την ευκαιρία, ότι η τότε κατάστασή μας απαντάται αυτούσια σε κάθε προσπάθεια «αξιοπρεπούς συμμετοχής στα κινήματα της αριστεράς». Βάλτε Ζάκι, βάλτε Τέμπε, βάλτε Αγανακτισμένους, βάλτε Χρυσή Αυγή, βάλτε Παλατινίους, βάλτε αριστερό φεμινισμό, βάλτε Νέα Σμύρνη... βάλτε ό,τι θυμάστε κι αγαπάτε!

Τέλος πάντων. Η ιδιομορφία της υπόθεσης Τόντι ήταν ότι στα χρόνια που ακολούθησαν οι αριστεροί λογαριασμοί ξεδιπλώθηκαν κάμποσο, ώστε να πάρουμε κι εμείς μια ιδέα. Δηλαδή, από τη μια το ξέπλυμα: τρία χρόνια αργότερα, ουδείς θυμόταν τη διαδήλωση για τη δολοφονία του Νικολά Τόντι, πόσο μάλλον οποιοδήποτε χρήσιμο δίδαγμα από την κατάληξή της. Από την άλλη η πολιτική χειραγώγηση: η τελική δίκη διεξήχθη πέντε χρόνια μετά, με κυβέρνηση Σύριζα. Οι κατηγορούμενοι είχαν μετατραπεί σε άτομα, εκτός από εμάς. Κάθε δυνατότητα πολιτικής ανακίνησης του ζητήματος είχε εκπνεύσει προ πολλού. Αθωωθήκαμε. Και οι δολοφονικές απαρχές της ομάδας ΔΙΑΣ ξεχάστηκαν. Για πολιτική χειραγώγηση, δεν το λες και λίγο.

Το μάθημα που προσπαθούσαν να μας δώσουν οι καιροί μας ήταν ισχυρό: οι μέθοδοι και οι αντιλήψεις των αυτόνομων ελάχιστα ταίριαζαν με τη συμμετοχή στα κινήματα της αριστεράς, τουλάχιστον για όσο οι αυτόνομοι εξακολουθούσαν να επιδιώκουν κάποια αξιοπρέπεια και κάποια οργανωτική συνοχή. Αλλά όσο ισχυρό κι αν ήταν το μάθημα, τόσο εμείς χρειαζόμασταν... μια επόμενη εξέταστική. Τον Ιανουάριο του 2011, 300 μετανάστες κατέφθασαν από την Κρήτη για να πραγματοποιήσουν απεργία πείνας, προφανώς ακολουθώντας ανεξίτηλα αριστερά σχέδια. Κάποιοι από εμάς είχαν ήδη διαμορφώσει μια γνώμη περί «σχέσης με την αριστερά». Άλλοι είχαν πολύ διαφορετικές γνώμες: οπότε η συνέλευση αυτονομie antifa ανέλαβε τμήμα της περιφρούρησης της απεργίας πείνας – συγκεκριμένα το γερμανικό νούμερο. Κι αφού πάλι είχαμε μείνει μετεξεταστέοι, χρειάστηκε να παρακολουθήσουμε το ίδιο μάθημα: αστυνομικό lockdown του κέντρου της Αθήνας που πέρασε ντούκου – υπουργείο που κανόνιζε πού θα γίνει η απεργία πείνας – χιονόνερο τέσσερις η ώρα το πρωί – ακραιφνείς κομμουνιστές που καθάιζωναν τη σόμπα της κατάληψης – περιφρούρηση που δεν έφαγε πέσιμο γιατί οι ναζιστικές επεδείκνυν παράξενη αυτοσυγκράτηση – ένας μήνας υπόγειων αριστερών διαπραγματεύσεων με άγνωστα διακυβεύματα – απεργοί πείνας «σε κρίσιμη κατάσταση» με τα εισαγωγικά επίτηδες – και ένα ωραιότατο τελικό κομπρεμί μέσω διαδικασιών που κανείς ποτέ δεν κατάλαβε.

Το τελικό μάθημα παραδόθηκε κατά τη διάρκεια του πογκρόμ στον Άγιο Παντελεήμονα. Τέσσερις μήνες μετά την απεργία πείνας των 300 μετανάστων, η περιοχή που τόσο αποτελεσματικά περιφρουρούσαμε, παραδόθηκε σε ένα αντιμεταναστευτικό πογκρόμ. Προφανώς, οι ίδιοι αριστεροί που λίγους μήνες πριν είχαμε θαυμάσει να υπερασπίζονται τους 300 μετανάστες, τώρα ανέλαβαν την «αντιμετώπιση του πογκρόμ». Κατέθεσαν την ομολογουμένως πρωτότυπη γνώμη περί «μεταναστευτικού προβλήματος που κάνει τον λαό φασίστα» και ξεδίπλωσαν την πρακτική της αντιδιαδήλωσης – που είναι πολύ αποτελεσματική μέχρις ότου οι μπάτσοι κρίνουν ότι οφέλιμο θα ήταν να αφήσουν τους φασίστες να κάνουν τα δικά τους.

Ε, φαίνεται πως, επιτέλους, η συνέλευση αυτονομie antifa... μπορούσε να το περάσει το μάθημα. Εφαρμόζοντας τις πρακτικές που εδώ ονομάζουμε «γνώση από τα κάτω», περιηγηθήκαμε στον Άγιο Παντελεήμονα, συμμετείχαμε σε συνελεύσεις αριστερών «κατοίκων», είδαμε πεσίματα φασιστών και μπάσων από πρώτο χέρι. Και ανακαλύψαμε (α) ότι το πογκρόμ ήταν ένα είδος κρατικής εργατικής πολιτικής: μια τρανταχτή περί-

ΤΑ ΝΕΑ ΑΠΟ ΤΗΝ ΑΓΓΛΙΑ

Οκτώβριος του 2011. Ο Martin Wright, λονδρέζος σκουιπιδιάρης, συγγραφέας του βιβλίου Antifascist '77 και ιδρυτικό μέλος της αναρχικής ομάδας Class War, φτάνει στην Αθήνα για εκδήλωση. Θέμα η πρόσφατη εξέγερση στο Λονδίνο, αλλά και οι τρόποι οργάνωσης της αντεξουσίας.

Φωτό 1: Η αφίσα της εκδήλωσης, παρέα με την αφίσα γνωστοποίησης της κατάληψης του αρχείου 71.

Φωτό 2: Εκδήλωση στο κτίριο Γκίν, 6 Οκτωβρίου 2011. Φαίνεται μόνο η μισή αίθουσα και η πλάτη του Martin.

Φωτό 3: Αμέσως μετά την εκδήλωση, ένα καλό κομμάτι της αντιφασιστικής συνέλευσης Autonomie Antifa καταλαμβάνει τα σκαλάκια του Στρέφν, όπως συννηθίζονταν τω καιρώ εκείνω. Το κλίμα είναι πανηγυρικό.

Φωτό 4: Επίσκεψη με τον Martin στην κατάληψη Βίλα Αμαλίας. Που τότε υπήρχε ακόμη.

Κι αυτό που δεν φαίνεται στις φωτογραφίες: μόλις είχαμε φάει διάσπαση. Οπότε αναζητούσαμε παλιές εμπειρίες αυτοοργάνωσης από όπου μπορούσαμε. Εδώ ο Martin δεν απογοητεύσε.

- Γιατί τελικά έφυγες από τους Class War;

- Γιατί ο Ian [ενν. τον Ian Bone] θεωρούσε ότι μπορούσαμε να μετατραπούμε σε οργάνωση εθνικής εμβέλειας. Εγώ θεωρούσα ότι η οργανωτική μας κατάσταση ήταν εντελώς αναντίστοιχη με οποιαδήποτε προσπάθεια σύστασης ομοσπονδίας. Και έφυγα.

Δε μας είπε τι να κάνουμε. Μας έμαθε όμως ότι, τελικά, οι εμπειρίες μας δεν ήταν πρωτοφανείς.

πτωση συνεργασίας μεταξύ μαφίας και αστυνομίας με πολιτικούς στόχους. (β) ότι η ελληνική αριστερά ήταν τμήμα του πογκρόμ – και όχι μόνο επειδή είχε συνεισφέρει τη στρατηγική ιδέα περί «προβλήματος». Είδαμε, για παράδειγμα, «αριστερούς αλληλέγγυους» να προτείνουν τον μαζικό εμβολιασμό των μεταναστών του Αγίου Παντελεήμονα, γιατί «γνώριζαν κάτι παιδιά που ήδη το κάνουν αυτό στα σύνορα»· η αριστερή διαχείριση του πογκρόμ έφτανε μέχρι τη σχέση μεταξύ αλληλεγγύης στους μετανάστες, ΜΚΟ και... φαρμακοβιομηχανίας. Η τελική ανακάλυψη προέβαλλε ζοφερή. Ήταν ότι (γ) υπάρχουν σκληρά όρια στο είδος της δράσης που επιτρέπεται σε τέτοιες συγκυρίες. Για να το πούμε κάπως ωμά, αντιμετώπιζομε την ένταση των κρατικών σχεδίων, καταλήξαμε να τρώμε πολύ περισσότερο ξύλο απ' όσο ρίχναμε.

Η σωτήρια διέξοδος ήταν μισή μέθοδος και μισή άποψη: προέκυψε από τους συντρόφους που ήδη προσπαθούσαν να ανασυστήσουν τον αντιφασιστικό πυρήνα στην Καλλιθέα. Αυτοί αντιλήφθηκαν ότι ο Δήμαρχος Μοσχάτου –Ταύρου, κύριος Ευθυμίου, είχε ζητήσει τις δόξες του Αγίου Παντελεήμονα και οργάνωνε «επιτροπή κατοίκων» ενάντια στην ίδρυση μιας «δομής υποδοχής μεταναστών» στον Ταύρο. Συνέδεσαν τις πρωτοβουλίες του Δημάρχου με τον εμπρησμό δύο αυτοσχέδιων τζαμιών στην Καλλιθέα. Υπέθεσαν ότι ο Δήμαρχος Ταύρου δεν ήταν μέρος του αστυνομικού σχεδίου που θαυμάζαμε στον Άγιο Παντελεήμονα, αλλά ομορτυνιστής συνοδοιπόρος. Και πρότειναν ότι θα μπορούσαμε να εφαρμόσουμε τις μεθόδους μας στον Ταύρο αντί για τον Άγιο Παντελεήμονα.

Πράγματι, τον Ιούνιο του 2011 το πογκρόμ του Αγίου Παντελεήμονα έλαβε άδοξο τέλος ώστε φασίστες και αριστεροί να συμμετάσχουν παρέα στους «Αγανακτισμένους του Συντάγματος». Αλλά η συνέλευση Autonome Antifa ήταν ήδη αλλού: η αφήσα «ο Δήμαρχος είναι ο εμπρηστής» κολλήθηκε σε χιλιάδες αντίτυπα, στον Ταύρο και την Καλλιθέα, με τη φωτογραφία του Δημάρχου φάτσα κάρτα. Υποστηρικτικά, υποκλέψαμε, μοντάραμε, και στήσαμε video με τα best από τις συγκεντρώσεις των ρατσιστών του Ταύρου (φαντάζεστε...). Σε λίγες μέρες μιλούσαμε με τον Δήμαρχο στο τηλέφωνο – με δική του πρωτοβουλία: «κύριε Ευθυμίου, όποτε θέλουμε κολλάμε τρεις χιλιάδες αφίσες με τη μούρη σας – και δεν είναι όλοι οι ψηφοφόροι σας ναζιστές – θα κόψετε τα φασιστίκια;». Ο Δήμαρχος έκοψε τα φασιστίκια.¹ Κι εμείς είχαμε την επιπλέον ικανοποίηση να αδιαφορήσουμε παγερά για το «Κίνημα των Αγανακτισμένων»· με οφέλη που θα περιγράψουμε στο επόμενο κεφάλαιο.

Και τώρα σούμα

Τα πρώτα χρόνια της αντιφασιστικής συνέλευσης autonome antifa ήταν τόσο θυελλώδη όσο η πρόσφατη ιστορία της χώρας. Καθώς ορμούσαμε στα διδάγματα της εποχής με το κεφάλι κάτω, ανακαλύψαμε συλλογικά, και πολύ σταδιακά, αυτό που διαισθανόμασταν από ιδρύσεως των antifa πυρήνων το 2005 – ότι οι νοοτροπίες και οι μέθοδοι που διαμορφώναμε ήταν ασύμβατες με την «αξιοπρεπή συμμετοχή στα κινήματα της αριστεράς».

Η εποχή βοηθούσε τις ανακαλύψεις. Γιατί, όσο το κράτος ερχόταν αντιμέτωπο με την παγκόσμια κρίση, τόσο εμφανιζόταν ως ο αντεργατικός μηχανισμός που είναι από φυσικού του – τόσο γινόταν λιγότερο δεκτικό σε «αιτήματα» και «προτάσεις» – και τόσο η αριστερά έπαυε να εμφανίζεται ως το χαζό ξαδερφάκι μας και μετατρέποταν σε αναγκαίο εξάρτημα του κρατικού μηχανισμού.

Οπότε, για να το πούμε με πρακτικούς όρους, ποια «κινήματα» καλοί μας σύντροφοι; Οι αριστεροί πουλούσαν εμβόλια – σιτίζονταν από την παρανομοποίηση – δικαιολογούσαν πογκρόμ – απέκρυπταν συστηματικά τη σχέση μπάτσων / μαφίας / φασιστών – κήρυτταν τα εθνικά δίκαια – συσκοτιζαν εσκεμμένα την ταξική όψη της χρεοκοπίας – και με αυτά στο βιογραφικό τους, ετοιμάζονταν να κυβερνήσουν τη χώρα παρέα με τους φασίστες.

Το θετικό μέσα στη σιχαμάρα ήταν ότι, όσο το κράτος και η αριστερά του έδειχναν τα μούτρα τους, τόσο οι μέθοδοί μας αποδεικνύονταν ιδιαίτερως ταιριαστές. Εφόσον καταφέραμε να εντοπίσουμε ένα κατάλληλο σημείο εστίασης, η γνώση από τα κάτω και οι τεχνολογικές δυνατότητες των αυτόνομων επέτρεπαν την δημιουργία γεγονότων εκ του μηδενός και τελικά την αυτόνομη τοπική παρέμβαση με πολύ υλικά αποτελέσματα. Νέες δυνατότητες που απελευθέρωναν από χίλιους ζουρλομανδύες: τέρμα η συμμόρφωση με τα «κεντρικά ζητήματα» της αριστεράς – τέρμα ο ρόλος του πεζικάριου σε σχέδια που μας διαφεύγουν – και κυρίως, τέρμα τα απρόβλεπτα και σιχαμένα αποτελέσματα· θα μπορούσε να φανταστεί κανείς ότι, αν κάναμε καλά τη δουλειά μας, η αριστερά θα έπρεπε να ασχοληθεί με τα ζητήματα που θέταμε εμείς, και όχι αντιστρόφως.

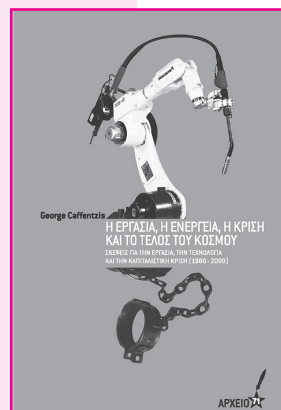
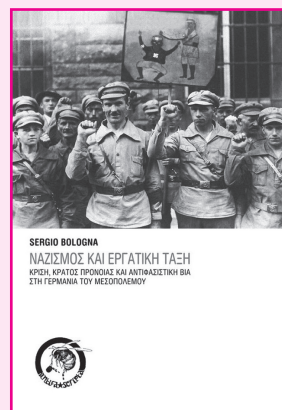
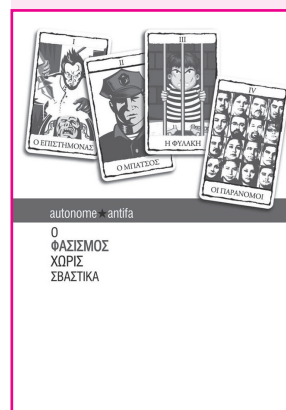
Πράγμα που συνέβη πολύ σύντομα.

Γιατί το καλοκαίρι του 2012, η Χρυσή Αυγή μετατράπηκε – απ' όλα τα πράγματα του κόσμου – σε κόμμα εξουσίας.

Χρειαστήκαμε όλες τις γνώσεις μας μαζί – και μερικές ακόμα.

1. Τα τεκταινόμενα περιγράφονται λεπτομερώς στο *Autonome Antifa, Επιτροπές Κατοίκων: Κατάδυση στο μέλλον του ελληνικού φασισμού*, Αθήνα, 03/2012, σσ. 67-74

ΜΑΘΗΜΑ ΤΕΤΑΡΤΟ: ΓΡΑΦΗ ΚΑΙ ΑΝΑΓΝΩΣΗ

Νοέμβριος 2010 / Σεπτέμβριος 2011 / Μάρτιος 2012

Μάιος 2012 / Μάιος 2013

Οι παλαιοί αυτόνομοι φρόντιζαν να μην αποκαλύπτουν τις πηγές της γνώσης τους. Οπότε η διάσπαση περιελάμβανε και μια συνειδητή προσπάθεια αδιαμεσολάβητης επαφής με αυτές τις πηγές. Η προσπάθεια ξεκίνησε με τα βιβλία Antifascist '77 (9/2008) και Autonomia (6/2010) και συνεχίστηκε με τα βιβλία του Sergio Bologna (9/2011) και του George Caffentzis (5/2012). Ειδικά το βιβλίο του Caffentzis ήταν μια συλλογή των κειμένων που τροφοδοτούσαν τον θεωρητικό μας εξοπλισμό από τα μέσα της δεκαετίας του '90, συνήθως δίχως να το γνωρίζουμε.

Η προσπάθεια κατέληγε σε θεαματική αυτοβελτίωση. Δηλαδή κάμποσοι αναμεταξύ μας, και ειδικά όσες έκαναν τον κόπο να συμμετέχουν στην ομάδα Antifa Scripta, μάθαιναν να γράφουν, να διαβάζουν και να εκδίδουν, σε επίπεδο... τουλάχιστον ικανοποιητικό. Χρησιμοποιώντας αυτή την τεχνολογία, στα τρία πρώτα χρόνια της ύπαρξής της, η αντιφασιστική συνέλευση Autonome Antifa εξέδωσε πέντε βιβλία, τρία από τα οποία είχαν γραφτεί από τα μέλη της. Εν τω μεταξύ το περιοδικό antifa, που μεταξύ του 2006 και του 2009 είχε εκδώσει 11 τεύχη, τώρα εξέδωσε 21. Κατά τη διάρκεια της διαδικασίας, το νέο οργανωτικό σχήμα έμαθε να συνδυάζει νέα ιστορική γνώση, πειραγμένες μαρξιστικές θεωρίες και επιτόπια παρατήρηση για να κατανοεί συλλογικά ένα παρόν ιδιαίτερως περίπλοκο. Δεν ήταν και λίγο.